

PŮLNOČNÍ HVĚZDA

A woman with long, wavy, light-colored hair is shown in profile, looking towards the left. She is wearing a dark, textured garment with a scalloped neckline. The background features a dramatic, snowy mountain range under a dark, starry sky. The overall mood is mysterious and cinematic.

MARIE LU

PŮLNOČNÍ
HVĚZDA

PŘÍBĚH
MLADÝCH VYVOLENÝCH

MARIE LU

TALPRESS

Copyright © 2016 by Xiwei Lu
Map © 2014 by Russell R. Charpentier
Translation © 2017 by Ondřej Duha
Cover © 2017 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-667-7

Těm, kteří si navzdory všemu vyberou božství.

NIBEZEMÍ

BELDAIN

Hastenbury

KENETTRA

Sluneční moře

Arjout

Campania

Serrata

Estrean

Zlaté údolí

Přes de Meer

Petra

Idara

Dudra

Lactony vodopády

Succiflu moře

Žhivoucí ostrovy

SLINOZEMÍ

VLNOZEMÍ

DIMOR

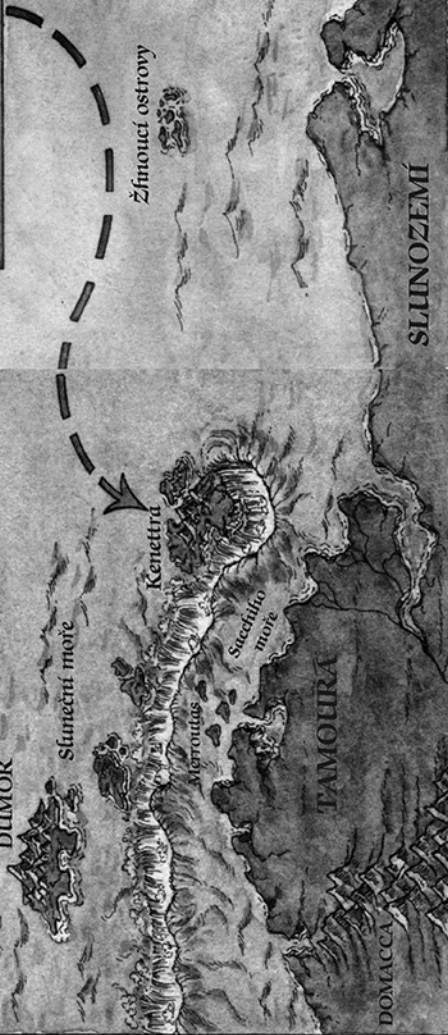
Sluneční moře

Kenettra

Succiflu moře

TAMOIRA

DOMACCA

Jednou jsem ji viděl.
Procházela naší vesnicí, poli posetými mrtvými vojáky, poté, co jejich síly rozdrtila země Dumor. Následovali ji její ostatní Vyvolení a po nich řady Inkvizitorů v bílých róbách, třímající stříbrnobílé praporce Bílé vlčice. Kudy šli, obloha temněla a zem praskala, oblaka shromážděná za armádou připomínala živého tvora, černého a dmoucího se zuřivostí. Jako by přišla samotná Bohyně smrti.

Zastavila se, aby pohlédla dolů na jednoho umírajícího vojáka. Třásl se na zemi, ale jeho oči byly stále upřené na ni. Něco na ni vyprskl, ale ona na něho jen dál hleděla. Nevím, co v jejím výrazu viděl, ale svaly se mu napjaly a paty se zaryly do hlíny, jako by chtěl před ní uprchnout. Pak se ten muž rozkřičel. Ten zvuk nezapomenu, dokud budu živ. Kývla na svého Vyvolavače deště, ten sesedl z koně a probodl umírajícího vojáka mečem. Její tvář se vůbec nezměnila. Prostě jela dál.

Pak už jsem ji nikdy neviděl. Ale ještě teď, jako stařec, ji vidím tak zřetelně, jako by stála přede mnou. Byla zosobněný led. Bývaly časy, kdy svět zahalila temnota, a ta temnota měla svou královnu.

*Výpověď očitého svědka Adelinina útoku na národ Dumoru
Vesnice Pon-de-Tiere
28. marzien 1409*

Tarannen, Dumor

Vlnozemí

Moritas uvěznili ostatní bohové v Podsvětí. Ale Amareovi, bohu lásky, se té mladé bohyně s temným srdcem zželelo.

Přinesl jí dary ze světa živých, paprsky slunečního světla uzavřené v koších, čerstvý déšť ve sklenicích. Amare se do Moritas zamiloval a často se s ní stýkal a jeho návštěvy měly za následek narození Formidite a Caldora.

– *Pojednání o Pradávných a moderních mýtech*, Mordove Senia

Adelina Amouteru

Až měsíc mě pronásleduje stejná noční můra. Každou noc, bez přestávky.

Spím ve své královské komnatě v estenzijském paláci, když mě probudí praskot. Posadím se na posteli a rozhlédnu se kolem. Okenní tabule bičuje déšť. Violetta spí vedle mě poté, co se vplížila do mé komnaty ve strachu z bouře, její tělo se choulí k mému. Opět uslyším zapraskání. Dveře mého pokoje se pomalu otevřou. Za nimi je cosi děsivého, temnota plná spárů a tesáků, něco, co jsem nikdy neviděla, ale vím, že to tam je. Hedvábí, které mám na sobě, zchladne jako led, jako bych se ocitla po krk v zimním moři. Zatřesu Violettou, ale ta se ani nepohne.

Pak vyskočím z postele a spěchám dveře zavřít, ale nemohu – to, co je na druhé straně, je příliš silné. Obrátím se ke své sestře.

„Pomoz mi!“ zavolám na ni zoufale. Stále se nehýbá a mně dojde, že nespí, ale je mrtvá.

S trhnutím se probudím ve stejné posteli a komnatě s Violetou spící vedle mě. *Jenom noční můra*, připomenu si. Chvilku tak ležím a třesu se. Pak uslyším zapraskání a vidím, jak se dveře znovu začínají otevírat. Opět vyskočím z postele, běžím je zavřít a křičím na Violettu. Zase si uvědomím, že je sestra mrtvá. Znovu se probudím ve své posteli a vidím, jak se dveře pootevírají.

Probudím se stokrát, ztracená v šílenství téhle noční můry, dokud sluneční světlo proudící dovnitř oknem tu scénu nevypálí. Ani tehdy, o hodiny později, si nemohu být jistá, že stále nesním.

Bojím se, že jednoho rána se už neprobudím. Že budu prokletá, abych znovu a znovu utíkala ke dveřím, prchala před noční můrou, v níž jsem navždy ztracená.

Před rokem jezdila po mém boku má sestra Violetta. Teď je to Sergio a moje Inkvizice. Je to tatáž bezohledná, bíle oděná armáda, kterou Kenetra vždycky znala – až na to, že teď slouží mně. Když se na ně ohlédnu, vidím jen bílou řeku, jak jejich neposkvřené pláště kontrastují se zamračenou oblohou. Obrátím se v sedle a dál sleduji vypálené domy, okolo nichž jedeme.

Vypadám jinak, než když jsem nastoupila na trůn. Opět mi narostly dlouhé vlasy, stříbrné jako proud rtuti, a už nenosím masku ani iluzi zakrývající zjizvenou stranu obličeje. Místo toho mám vlasy stažené do drdolu z copů, do nichž jsou vpletené drahokamy. Za mnou splývá na zadek koně dlouhý tmavý plášť. Celý obličej mám odkrytý.

Chci, aby lid Dumoru viděl svou novou královnu.

Nakonec, když projíždíme opuštěným chrámovým náměstím, uvidím toho, koho jsem hledala. Magiano opustil mě a zbytek kenettranských jednotek krátce poté, co jsme vstoupili do města Tarannen, nepochybně aby pátral po pokladech zanechaných v domech uprchlých občanů. Ten zvyk si osvojil brzy nato, co jsem se stala královnou a poprvé jsem si vzala na mušku státy a národy okolo Kenettry.

Když se přiblížíme, projede prázdným náměstím a zpomalí koně do klusu vedle mě. Sergio na něho vrhne podrážděný pohled, ale neřekne nic. Magiano jen zamrká v odpověď. Houští dlouhých copů má dnes svázané na hlavě a obvyklou směsici různorodých plášťů nahradil zlatý prsní štít a těžký plášť. Jeho brnění je bohatě zdobené, poseté drahokamy, a kdyby se tu objevil někdo neznalý, na první pohled by usoudil, že vládcem je tady *on*. Zornice očí má stažené na škvíry a výraz líný pod poledním sluncem. Na ramenou mu visí sbírka hudebních nástrojů. Na hýždích jeho koně zvoní těžké vaky.

„Dnes ráno vypadáte nádherně!“ volá vesele na mé Inkvizitory. Ti se při jeho příjezdu jen ukloní. Všichni vědí, že každý otevřený projev neúcty k Magianovi by znamenal okamžitou smrt z mých rukou.

Zvednu obočí. „Hon za poklady?“ zeptám se.

Škádlivě na mě pohlédne. „Trvalo mi celé dopoledne prohledat jednu čtvrtť tohoto města,“ odpoví nonšalantně a prsty si nepřítomně pohrávají se strunami loutny zavěšené křížem na prsou. I tohle malé gesto zní jako dokonalý akord. „Museli bychom tady zůstat celé týdny, abych po-

sbíral všechny cennosti, které tu zůstaly. Jenom se podívej na tohle. V Merroutasu jsem nikdy nic tak propracovaného neviděl, ty ano?“

Přivede koně blíž. Teď na sedle před ním uvidím svazky rostlin zabalené do plátna. Žlutý bodlák. Modré kopretiny. Malý, pokroucený černý kořen. Okamžitě ty rostliny poznám a potlačím malý úsměv. Bez jediného slova odvážu čturu z boku svého sedla a podám ji Magianovi tak, aby to ostatní neviděli. Všimne si toho jen Sergio, ale ten jenom odvrátí zrak a lokne si z vlastní láhve. Sergio si stěžuje na žízeň už týdný.

„Minulou noc jsi špatně spala,“ zamumlá a pustí se do práce. Drtí byliny a míchá je do mé vody.

Dnes ráno jsem si dala záležet, abych utkala iluze přes černé kruhy, které mám pod očima. Ale Magiano pokaždé pozná, že mě zasáhly noční můry. „Po tomhle se dnes v noci vyspím lépe.“ Ukážu na nápoj, který pro mě chystá.

„Našel jsem trochu černého kořene,“ řekne, když mi vrátí čturu. „Tady v Dumoru roste jako plevel. Večer by sis měla dát další, jestli si chceš udržet... no, je od těla.“

Ty hlasy. Teď je slyším neustále. Jejich drmolení je jako mrak hluku hned za mýma ušima, vždy přítomný, nikdy tichý. Šeptají na mě, když se ráno probouzím i když jdu večer spát. Někdy říkají nesmysly, jindy mi vyprávějí příběhy plné násilí. Právě teď se mi posmívají.

Jak milé, pošklebují se, když Magiano odvede koně kousek stranou a vrátí se k brnkání na loutnu. Nemá nás moc rád, co? Stále se snaží udržet nás od tebe dál. Ale ty nechceš, abychom odešly, že ne, Adelino? Jsme tvou součástí, vrostlé

do tvé mysli. A proč by tě tak milý hoch vůbec měl milovat? Copak to nechápeš? Snaží se tě změnit. Stejně jako tvoje sestra.

Pamatuješ se na ni vůbec?

Zaskřípu zuby a napiju se léčivého nápoje. Byliny chutnají hořce na jazyku, ale já tu chuť vítám. Dnes bych měla vypadat jako vítězná královna. Nemohu si dovolit, aby se mé iluze vymkly kontrole před mými novými poddanými. Okamžitě cítím, jak byliny účinkují – hlasy se ztlumí, jako by je cosi zatlačilo dozadu – a okolní svět získal ostřejší obrysy.

Magiano zahraje další akord. „Napadlo mě, *mi Adelinetta*,“ pokračuje svým obvyklým lehkavým způsobem, „že jsem už nasbíral příliš mnoho louten, tretek a těchhle krásných malých safírových mincí.“ Odmlčí se, obrátí se v sedle a vytáhne ze svých nových těžkých brašen několik mincí se safíry zasazenými uprostřed. Každá v hodnotě deseti zlatých kenettranských talentů.

Zasměji se mu a několik Inkvizitorů za námi se při tom zvuku zavrtí. Jedině Magiano ve mně může tak snadno probudit radost. „Co to má být? Velký král zlodějů teď klesá pod tíhou příliš velkého bohatství?“

Pokrčí rameny. „Co budu dělat s padesáti flétnami a deseti tisíci safírovými mincemi? Kdybych na sebe navlékl ještě víc zlata, spadl bych z koně.“

Pak trochu ztiší hlas. „Napadlo mě, že bys to mohla místo toho rozdělit mezi své nové poddané. Nemusí to být moc, pár safírových mincí každému, pár hrstí zlata z tvých truhlic. Přetékají, zvláště teď, když Merroutas padl do tvých rukou.“

Okamžitě mám po náladě a hlasy v mé hlavě ihned zesílí.

On ti říká, aby sis koupila loajalitu svých nových poddaných. Koneckonců, Magianovu lásku sis také koupila. To je jediný důvod, proč je ještě s tebou, ne?

Znovu si loknu z čutory a hlasy opět trochu umlknou. „Chceš, abych ukázala těmhle Dumoranům trochu laskavosti.“

„Myslím, že by ubylo útoků na tebe, ano.“ Magiano přestane hrát na flétnu. „V Merroutasu byli ti atentátníci. Pak jsme byli svědky vzniku té skupiny rebelů – jak si říkali, Saccoristé? – když tvoje síly vstoupily do Domaccy.“

„Nikdy se ke mně nedostali ani na dohled.“

„Přesto uprostřed noci zabili několik Inkvizitorů, spálili tvé stany, ukradli tvoje zbraně. A ty jsi je nikdy nedopadla. Co ten incident v severní Tamouře poté, co jsi tu oblast zajistila?“

„Který incident máš na mysli?“ zeptala jsem se silnějším, chladným hlasem. „Toho útočníka čekajícího v mém stanu? Výbuch na palubě mé lodi? Toho mrtvého chlapce s cejchem zanechaného před naším táborem?“

„Ty také,“ odpoví Magiano a mávne rukou. „Ale měl jsem na mysli to, jak jsi ignorovala dopisy od tamouranské Zlaté triády. Nabízeli ti příměří, *mi Adelinetta*. Severní pruh jejich území výměnou za propuštění zajatců a navrácení zemědělské půdy u jejich jediné řeky. Nabídli ti velice štědrý obchod. A ty jsi poslala jejich vyslance zpátky se svým praporcem namočeným do krve jejich padlých vojáků.“ Probodne mě pohledem. „Jestli se nemýlím, radil jsem ti něco jemnějšího.“

Zavrtím hlavou. O tohle jsme se už pohádali, když jsem

přijela do Tamoury, a nehodlám se k tomu vracet. „Nejsem tady proto, abych se s nimi přátelila. Naše síly dobyly jejich severní území bez ohledu na jejich dohody. A teď se zmocním i zbytku Tamoury.“

„Ano – za cenu třetiny tvé armády. Co se stane, až se pokusíš uchvátit zbytek Tamoury? Až na tebe beldainští znovu zaútočí? Jsem si jistý, že z tebe královna Maeve nespouští oči.“ Zhluboka se nadechne. „Adelino, teď jsi královna Vlnozemí. Obsadila jsi Domaccu a severní Tamouru ve Slunozemí. Přijde chvíle, kdy tvým cílem už nebude dobývat další území, ale udržet pořádek na územích, která už máš. A toho nedosáhneš tím, že budeš nařizovat Inkvizitorům, aby vyvlékali neoznačené občany na ulici a cejchovali je rozžhaveným železem.“

„Myslíš si, že jsem krutá.“

„Ne.“ Magiano na dlouhý okamžik zaváhá. „No, možná trochu.“

„Já je necejchuju proto, že jsem *krutá*,“ řeknu klidně. „Dělám to, abych všem připomněla, co udělali oni *nám*. Moc rychle zapomínáš.“

„Já nikdy nezapomínám,“ odvětlí Magiano. Tentokrát je v jeho hlasu ostrý podtón. Ruku má položenou na boku, kde ho stále sužuje zranění z dětství. „Ale tím, že vypálíš neoznačeným svůj cejch, z nich věrnější poddané neuděláš.“

„Ale budou se mě bát.“

„Strach funguje nejlépe s trochou lásky,“ řekne Magiano. „Ukaž jim, že umíš být děsivá, ale také štedrá.“ Zlaté pásky v jeho vlasech zacinkají. „Dovol lidem, aby tě trochu milovali, *mi Adelinetta*.“

Mou první reakcí je hořkost. S tím nesnesitelným zlodějem je to pořád o *lásce*. Musím vypadat silná, abych ovládla svou armádu, a představa, že budu rozdávat zlato těm, kteří dříve pálili označené u kůlu, mě znechucuje.

Ale na tom, co Magiano říká, něco je.

Po mém druhém boku mlčky jede Sergio, můj Vyvolavač deště. Jeho pleť je bledá a vypadá, jako by se ještě zcela nezotavil ze zimnice, kterou trpěl před několika týdny. Ale kromě jeho mlčení a toho, jak se choulí do pláště i v tomhle mírném počasí, se snaží nedat to najevo.

Odvrátím se od Magiana a nic neřeknu. Dívá se před sebe, ale v koutcích úst mu hraje úsměv. Poznává, že o jeho návrhu uvažuji. Opravdu mi umí tak dobře číst myšlenky? To mě podráždí ještě víc. Jsem mu přinejmenším vděčná, že se nezmiňuje o Violettě, nevysloví důvod, proč posílám Inkvizitory, aby vyháněli necejchované do ulic. Ví, že je to proto, že hledám. Hledám *ji*.

Proč ji stále chceš najít? provokují mě šepoty. *Proč? Proč?*

Tu otázku mi kladou pořád dokola. A moje odpověď je pokaždé stejná. *Protože já rozhodnu, kdy může odejít. Ne ona.*

Ale bez ohledu na to, kolikrát šepotům odpovím, se ptají dál, protože mi nevěří.

Už jsme dojeli do centra Tarannenu, ale i tam to vypadá opuštěně. Sergio se ostražitě rozhlíží po domech obklopujících hlavní náměstí. V poslední době naše jednotky několikrát napadli Saccoristé – pojmenovaní podle domacckého slova pro anarchii. Sergio tedy musí stále pátrat po skrytých rebelech.

Na hlavní náměstí vede vysoký klenutý průchod, do jehož kamene jsou vytesané propracované řetězce měsíců v jejich jednotlivých fázích, od srpku po úplněk. Projedu jím se Sergiem a Magianem a zastavím před mořem dumorských zajatců. Můj kuň netrpělivě dupe kopyty. Napřímím se a zvednu bradu, nechci dát najevo vyčerpání.

Žádný z přítomných Dumoranů samozřejmě není cejchovaný. Ti v řetězech vůbec žádné cejchy nemají, jsou to lidé, kteří po mně dřív házeli zkažené jídlo a volali po mé smrti. Teď mávnu rukou na Sergia a Magiana; poodjedou na svých hřebcích ode mě a zůstanou stát každý na jednom konci náměstí, tváří k davu.

Moji Inkvizitoři se také rozmístí. Naši zajatci se při pohledu na nás všechny stáhnou dozadu a jejich pohledy se váhavě upírají na mě. Je tam takové ticho, že kdybych zavřela oči, mohla bych předstírat, že na tom náměstí stojím sama. Přesto cítím, jak je halí příkrov hrůzy, do mých kostí buší vlny jejich váhavosti a nejistoty. Šepoty v mé hlavě se vymršřují jako hladoví hadi na prchající myši, dychtivě krmit se strachem.

Pobídnu hřebce několik kroků kupředu. Přejeďu pohledem z davu na střechy okolo náměstí. I teď se přistihnu, že podvědomě pátrám po Enzovi krčícím se tam nahoře, jak to dělával dřív. Pouto, které spojuje jeho se mnou a mě s ním, se napíná, jako by někde daleko za mořem věděl, že Dumor padl do mých rukou. Doufám, že cítí můj triumf.

Obrátím pozornost zpět k zajatcům. „Lide Dumoru,“ – můj hlas se jasně nese náměstím – „jsem královna Adelina Amouteru. Teď jsem *vaše* královna.“ Putuji pohledem od

jednoho člověka ke druhému. „Teď jste součástí Kenettry a můžete se považovat za kenettranské občany. Buďte hrdí, protože patříte k národu, jenž bude brzy vládnout všem ostatním. Naše říše stále roste a vy můžete růst spolu s ní. Od tohoto dne se budete řídit kenettranskými zákony. Nazvat cejchovaného člověka *malfettem* se trestá smrtí. Jakékoliv obtěžování, ponižování či týrání cejchovaného člověka bude mít za následek nejen okamžitou popravu pachatele, ale i celé jeho rodiny. Pamatujte si tohle: cejchovaní jsou označeni rukama bohů. Jsou vašimi pány a jsou nedotknutelní. Oplátkou za loajalitu obdrží každý z vás darem pět dumorských safftonů a padesát zlatých kenettranských talentů.“

Lidé překvapeně zamumlají, a když se podívám stranou, vidím, jak na mě Magiano souhlasně hledí.

Sergio seskočí z koně a vykročí kupředu provázený skupinkou svých bývalých žoldáků. Procházejí davem, občas někoho vyberou a dovedou ho dopředu, kde Sergio každého přinutí přede mnou pokleknout. Ty vybrané zalévá strach. Mají se čeho bát.

Hledím na ně dolů. Jak se očekávalo, všichni ti, které Sergio se svými lidmi vybral, jsou silní a svalnatí, jak muži, tak ženy. Chvějí se, hlavy mají skloněné. „Máte příležitost vstoupit do mé armády,“ sdělím jim. „Pokud to uděláte, budete cvičit s mými kapitány. Pojedete se mnou do Slunozemí a Nebezemí. Vyzbrojíme vás, nakrmíme a oblékneme a o vaše rodiny bude postaráno.“

Na potvrzení mých slov sesedne Magiano z koně a dojde k nim. U každého okázale sáhne do vaku a hodí před něho

těžký váček zlatých kenettranských talentů. Ti lidé jen užasle zírají. Jeden z nich hrábne po váčku tak dychtivě, až se mince vysypou a zalesknou na slunci.

„Pokud mou nabídku odmítnete, vy a vaše rodina budete uvězněni.“ Můj tón získá na výhrůžnosti. „Nebudu ve svém středu tolerovat možné rebely. Odpřísáhnete mi věrnost a já se postarám, aby se vám váš slib vyplatil.“

Koutkem oka vidím, jak se Sergio nejistě vrtí. Zabloudí pohledem k obvodu náměstí. Strnu. Už jsem se naučila velmi dobře poznat, kdy Sergio tuší nebezpečí. Tiše něco řekne několika svým mužům a ti doběhnou do stínů a zmizí za různými dveřmi.

„Přísaháte?“ zeptá se jich Magiano.

Jeden po druhém bez váhání odpoví. Pokynou jim, aby vstali, a hlídka Inkvizitorů je odvede pryč. Pokleknou předemnou další urostlí muži a ženy a celý rituál se opakuje. Pak další skupina. Uplyne hodina.

Žena v jedné ze skupin odmítne přísahat. Plivne na mě a pak mě nazve jménem v dumorštině, kterému nerozumím. Zamračím se na ni, ale ona se nezalekne. Místo toho ohrne rty. *Jedna z těch vzpurných.*

„Chceš, abychom se tě báli,“ zavrčí na mě kenettransky s cizím přízvukem. „Myslíš, že sem můžeš přijít a zničit naše domy, zabít naše milované – a pak nás přinutit, abychom se ti plazili u nohou. Myslíš si, že ti prodáme své duše za pár mincí.“ Zvedne bradu. „Ale já se tě nebojím.“

„Opravdu?“ Zvědavě nakloním hlavu ke straně. „To bys měla.“

Drze se usměje. „Nedokážeš se ani přimět *sama* prolít

krv.“ Kývne směrem k Sergiovi, který už začal tasit meč. „Máš na to jednoho ze svých poskoků. Jsi *zbabělá královna*, skrývající se za svou armádou. Ale pod podpatky svých Růží nemůžeš rozdrtit našeho ducha – nemůžeš vyhrát.“

Kdysi by mě taková slova zastrašila. Teď si však jen povzdechnu. *Vidíš, Magiano? Tohle se stane, když jim dáš najevo laskavost.* Tak zatímco žena pokračuje ve své řeči, seskočím z koně. Sergio a Magiano mě mlčky pozorují.

Žena stále mluví, i když stanu před ní. „Přijde den, kdy tě svrhne,“ říká. „Dej na má slova. Budeme tě pronásledovat v nočních můrách.“

Sevřu pěsti a vrhnu na její tělo iluzi bolesti. „*Já jsem noční můra.*“

Žena vypoulí oči. Přidušeně vykřikne, svalí se na zem a zatíná prsty do hlíny. Celý dav za ní sebou trhne a všichni od toho pohledu odvrací oči. Hrůza, která z nich proudí, mě sytí a šepoty v mé hlavě vybuchnou ve výkřiky, plní mé oči svou rozkoší. *Dokonalé. Jen tak dál. Ať bolest rozbuší její srdce tak rychle, až pukne.* Poslechnu je. Sevřu pěsti pevněji a zavzpomínám na noc, kdy jsem poprvé vzala někomu život, kdy jsem stála nad Danteho tělem. Žena se svíjí, divoce těká očima, vidí příšery, které tam nejsou. Ze rtů jí stékají rudé kapky. Ustoupím, aby mi krví nepotřísnila lem roucha.

Nakonec žena ztuhne a upadne do bezvědomí.

Klidně se obrátím ke zbytku zajatců, kteří jsou nehybní jako sochy. Jejich hrůza by se dala krájet nožem. „Ještě někdo?“ rozlehne se můj hlas náměstím. „Ne?“ Ticho trvá.

Skloním se. Váček s mincemi, který Magiano předtím

hodil ženě k nohám, leží nedotčený vedle jejího těla. Zvednu ho dvěma prsty. Pak se vrátím ke koni a vyhoupnu se do sedla.

„Jak vidíte, držím slovo,“ zavolám na zbytek davu. „Nezneužívejte mé štědrosti a já nezneužiji vaši slabosti.“ Hodím ženin váček nejbližšímu Inkvizitorovi. „Spoutej ji řetězy. A najdi zbytek její rodiny.“

Moji vojáci ženu odtáhnou a předvedou přede mě další skupinu. Tentokrát každý přijme zlato mlčky, pokloní se mi a já souhlasně přikývnu. Procedura pokračuje hladce. Jestli jsem se ze své minulosti a přítomnosti něco naučila, je to síla strachu. Můžete projevit svým poddaným všechnu štědrost světa, a stále budou chtít víc. Ale ti, kteří se bojí, nevzdorují. To vím velmi dobře.

Slunce vyjde výš a dvě další skupiny odpřisáhnou věrnost mé armádě.

Náhle se ve světle zableskne ostrý předmět. Rychle vzhlednu. *Ostří, bodná zbraň vržená ze střechy.* Instinktivně zatáhnu za svou energii a zahalím se iluzí neviditelnosti. Nezareaguji však dost rychle. Dýka prolétne těsně kolem mé paže a řízne mě hluboko do masa. Trhnu sebou dozadu a moje neviditelnost zakolísá.

Křik zajatců následuje zvuk stovky mečů otírajících se o kůži, jak Inkvizitoři tasí zbraně. Magiano je po mém boku dřív, než si ho stačím všimnout. „Ne,“ vypravím ze sebe. Nesmím dovolit, aby mě tihle Dumorané viděli krváčet. Stačilo by to, aby povstali.

Čekám, že ze střech budou pršet další šípy a dýky, ale nic. Místo toho se v protějším rohu náměstí objeví Sergio a jeho

muži. Mezi sebou vlečou čtyři, pět lidí. Saccoristy. Na sobě mají oděvy barvy písku, aby splynuli se zemi.

Můj hněv znovu vzplane a bolest v krvácející paži ještě přiživí mou energii. Nečekám, až je Sergio přivede ke mně. Zaútočím. Sáhnu k obloze, splétám, používám strach davu a sílu ve svém nitru. Obloha se zbarví na tmavomodro a pak doruda. Lidé couvají, křičí. Pak namířím na rebely a vyšlu na ně iluzi dušení. Zhrouť se v sevření Sergiových mužů a pak se prohnou v zádech, jak mají pocit, že jim něco odčerpává vzduch z plic. Zaskřípu zuby a posílím iluzi.

Ten vzduch vůbec není vzduch, ale voda. Topíte se uprostřed tohoto náměstí a nad vámi není hladina, nad kterou byste se mohli vynořit.

Sergio je pustí. Padnou na kolena, lapají po dechu a zmítají se na zemi. Rozšířím svou iluzi na ostatní zajatce na náměstí. Pak vyšlu všechnu svou energii.

Síť bolesti zahalí všechny zajatce stále sedící na zemi. Všichni najednou zařvou, drápají se po těle, jako by je pálily žhavé pohrabáče, rvou si vlasy, jako by jim v nich lezli mravenci a kousali je do kůže. Dívám se, jak trpí, obracím svou bolest proti nim, až nakonec iluzi odmávnou pryč.

Dav propukne v pláč. Neodvažuji se chytit se druhou rukou za krvácející paži – místo toho upřu na lidi tvrdý pohled. „Tam,“ řeknu. „Viděli jste to sami. Vyžadují naprostou poslušnost.“ Srdce mi buší v hrudi. „Zradíte mě nebo někoho z mých lidí, a já se postarám, abyste škemrali o smrt.“

Kývnu na své jednotky, aby vykročily kupředu a obklíčily plačící rebely. Až když mě ze všech stran obklopí bílé pláště Inkvizitorů, obrátím koně a vyjedu z náměstí. Moje Růže

mě následují. Když jsem konečně z dohledu, spustím rama a sesednu z hřebce.

Magiano mě zachytí a já se mu opřu o hrud'. „Zpátky ke stanům,“ zašeptá, když mi položí paži kolem ramen. Jeho výraz je napjatý, plný nevysloveného porozumění. „Potřebuješ si to nechat zašít.“

Opřu se o něho, vyčerpaná náhlou ztrátou krve a vírem iluzí. Další pokus o atentát. Jednoho dne nebudu mít takové štěstí. Až příště vstoupím do dobytého města, možná padnu do léčky dřív, než moje Růže stačí zareagovat. Nejsem Teren – mé iluze mě neochrání před bodnutím ostří.

Budu muset tu vzpouru vyrvat z kořenů dřív, než se stane skutečnou hrozbou. Budu muset udělat z jejich smrti odstrašující příklad. Budu muset být bezohlednější.

Tohle je teď můj život.

Raffaele Laurent Bessette

Zvuk příboje venku připomíná Raffaelovi bouřlivé noci v estenzijském přístavu. Tady ve slunozemské Tamouře nejsou žádné kanály, žádné gondoly, které by mohly odplout od svých kotev a pohupovat se u kamenných hrází. Je tu jen pláž z červeného a zlatého písku a země porostlá nízkými keři a občasnými stromy. Vysoko na kopci se rozkládá velký palác s výhledem na oceán, jehož silueta je v noci černá a jeho slavný vchod ozařuje světlo luceren.

Dnes večer proudí okny do jednoho apartmá v paláci teplý podvečerní vánek a svíce hoří nízko. Enzo Valenciano sedí na pozlacené židli, shrbený, pažemi opřený o kolena. Do obličeje mu padají vlny tmavých vlasů a zuby má pevně zaťaté. Oči zavírá bolestí a po tvářích mu stékají slzy.

Raffaele klečí před ním a opatrně odmotává bílé obvazy, které se principi táhnou až po lokty. Pokoj naplňuje zápach spáleného masa a nasládlý odér mastí. Pokaždé, když Raffaele odlepí další kousek obvazu odENZOVY paže, zatahá při

tom za poraněnou kůži a Enzo zatne zuby. Košile mu visí volně na ramenu, nasáklá potem. Raffaele stáčí obvaz do role. Vidí muka, kterými princ trpí, a ten pocit ho pálí u srdce stejně, jako by byl zraněný sám.

Pod obvazy pokrývá Enzovy paže jednodílná vrstva popálenin, které jako by se nikdy neměly zahojit. Původní jizvy a rány, které vždycky pokrývaly princovy ruce, se teď rozšířily nahoru, zhoršené jeho úžasným výkonem při bitvě proti Adelině v estenzijském přístavu. Zničení skoro celého beldainského námořnictva královnou Maeve si vybralo svou daň.

S obvazem se odtrhne kousek kůže. Enzo tiše zasténá.

Raffaele sebou při pohledu na zuhelnatělou kůži trhne. „Chceš si chvíli odpočinout?“ zeptá se.

„Ne,“ procedí Enzo zařatými zuby.

Raffaele poslechne. Pomalu a pečlivě odstraní zbytek obvazu z Enzovy pravé paže. Obě princova předloktí jsou teď odhalená.

Raffaele si povzdechne a sáhne po misce studené, čisté vody postavené vedle sebe. Položí misku Enzovi do klína. „Tady,“ řekne. „Namoč si je.“

Enzo ponoří obě paže do chladné vody. Pomalu vydechne. Chvilku sedí mlčky a nechávají minuty plynout. Raffaele Enza pozorně sleduje. Den ode dne se princ čím dál víc uzavírá do sebe a často obrací zrak k moři. Ve vzduchu visí nová energie, kterou Raffaele nedokáže přesně určit.

„Pořád cítíš, jak jsi s ní spojený?“ zeptá se Raffaele nakonec.

Enzo přikývne. Instinktivně se obrátí k oknu, směrem

k oceánu. „Některé dny se pouto napíná,“ řekne. „Dnes však ne.“

Raffaele čeká, až bude pokračovat, ale Enzo opět upadne do hlubokého mlčení, pozornost dál upřenou na oceán venku. Raffaella napadne, o kom asi Enzo přemýšlí. Není to Adelina, ale dívka dávno ztracená, ze šťastnějších časů v jeho minulosti.

Po chvíli Raffaele odnese misku s vodou, jemně Enzovi osuší paže a nanese na popálenou kůži vrstvu masti. Je to starý balzám, který si Raffaele nechával přinášet ve Fortunině dvoře, když ho Enzo navštívil v noci, aby si nechal ovázat ruce. Teď je dvůr pryč. Královna Maeve se vrátila do Beldainu, aby si lízala rány a vybudovala znovu své námořnictvo. A Dýky přišly sem, do Tamoury – nebo do toho, co z Tamoury zbylo. Adelinini Inkvizitoři se hemží po kopcích severní Tamoury a drží své pozice.

„Nějaké zprávy o Adelině?“ zeptá se Enzo, když Raffaele sáhne po nové roličce obvazů.

„Hlavní město Dumoru podlehlo její armádě,“ odpoví Raffaele. „Vládne teď celému Vlnozemí.“

Enzo pohlédne zpátky k moři, jako by pátral po tom věčném poutu mezi ním a Bílou vlčicí, a jeho pohled se zdá být velice vzdálený. „Nebude dlouho trvat, než obrátí svou pozornost znovu sem, ke zbytku Tamoury,“ řekne nakonec.

„Nepřekvapilo by mě, kdyby se její lodě příště objevily u našich hranic,“ souhlasí Raffaele.

„Sejde se s námi zítra Zlatá triáda?“

„Ano.“ Raffaele pohlédne na prince. „Tamouranský dvůr

tvrdí, že je jejich loďstvo stále oslabené po Adelinině posledním obléhání. Chtějí se s ní opět pokusit vyjednávat.“

Enzo opatrně pohne prsty levé ruky a trhne sebou. „A co si o tom myslíš?“

„Bude to ztráta času.“ Raffaele potřese hlavou. „Adelina odmítla jejich předchozí pokus bez sebemenšího zaváhání. Není o čem vyjednávat – copak jí dvůr může nabídnout něco, co by si nemohla prostě vzít silou?“

Znovu je zahalí ticho, možná jediná odpověď na Raffaelovu otázku. Zatímco Raffaele pokračuje v obvazování Enzových paží, snaží se nevnímat vlny venku. *Zvuk moře za oknem. Dvojice svíček jasně hořících ve tmě. Zaklepání na dveře.*

Ta vzpomínka se vynoří zničehonic, hrubě se probourá zdí, kterou Raffaele vystavěl okolo svého srdce od Enzovy smrti a vzkříšení. Už neošetřuje princova zranění, ale stojí, čeká polekaný ve své ložnici ve Fortunině dvoře a dívá se ven na moře maskovaných lidí.

Zdálo se, jako by se na Raffaelův debut dostavilo celé město. Šlechtici a šlechtičny v róbách z tamouranského hedvábí zaplňovali sál, tváře zčásti zakryté barevnými polovičnými maskami, a jejich smích se mísil s cinkotem sklenic a přešlapováním nohou ve střevících. Ostatní společníci procházejí mezi nimi, mlčenliví a ladní, a nabízejí nápoje a mražené hroznové víno v mísách.

Raffaele stál ve středu místnosti, plachý mladík oděný a zkrášlený k naprosté dokonalosti, vlasy jako závoj tmavého saténu, zlatobílé roucho volně splývající po těle, oči barvy drahokamů zvýrazněné linkami z černého prášku hle-

dící na moře zvědavých dražitelů. Vzpomíná, jak se mu třásly ruce, jak je tiskl k sobě, aby je uklidnil. Naučili ho nejruznější výrazy, které směl ukázat ve své tváři, tisíce jemných pohybů rtů, obočí, tváří a očí, bez ohledu na to, zda odrážely jeho skutečné emoce. V tomto okamžiku měl v obličeji výraz vyrovnaného klidu, nesmělosti a zdrženlivé radosti, tichý jako sníh, beze stopy po strachu, který cítil.

Chvílemi se zdálo, jako by se energie v místnosti posunula. Raffaele mechanicky obrátil hlavu tím směrem, nejistý tím, co cítil. Nejprve si myslel, že si s ním jen zahrává jeho mysl – dokud si neuvědomil, že se ta energie soustředí na neznámého mladíka procházejícího davem. Raffaele ho sledoval pohledem, fascinovaný silou, která jako by mu proudila v patách.

Dražba začala vysoko a šplhala čím dál výš. Částka stoupala tak rychle, až už Raffaele nedokázal čísla sledovat, obrazy a zvuky okolo něho mu začaly splývat. Ostatní společníci v obecnstvu si šeptali mezi sebou. Na žádné jiné aukci ještě neslyšel takový vodopád přebíjejících se částek a z té nové zkušenosti se mu rozbušilo srdce a roztřáslly ruce. Za tolik peněz se mu nikdy nepodaří splnit očekávání vítěze.

A pak, když už se počet přihazujících snížil na pouhou hrstku, zdvojnásobil mladý sluha ukrytý v davu nejvyšší nabídku.

Raffaelův klidný výraz poprvé zakolísal a v davu to zašumělo. Madam znovu požádala o další nabídku, ale nikdo se neozval. Raffaele tam mlčky stál a snažil se ani nepohnout, zatímco sluha vyhrál aukci.

Toho večera Raffaele třesoucímá rukama zapálil několik

svíček a pak si sedl sám na kraj postele. Pokrývky měl hedvábné, protkané zlatou nití a krajkou, a ve vzduchu visela vůně nočních lilií. Minuty plynuly. Naslouchal, kdy se ozvou kroky blížící se k jeho ložnici, a opakoval si rady, které mu starší společníci dávali v průběhu let.

Po době dlouhé jako věčnost uslyšel v chodbě venku zvuk, na který čekal. Okamžik nato zaznělo tiché zaklepaní na dveře.

Bude to dobré, zašeptal Raffaele, aniž o tom byl sám přesvědčen. Vstal a promluvil nahlas. „Vstupte, prosím.“

Služka otevřela dveře. Za ní vstoupil do pokoje maskovaný mladý muž s ladnými pohyby zkušeného predátora. Dveře se za ním zavřely, právě když si začal sundávat masku z obličeje.

Raffaele vytřeštil oči úžasem. Byl to ten samý neznámý, kterého si všiml v davu. Zahanbeně si uvědomil, že je ten mladík docela pohledný – tmavé kudrny stažené vzadu do culíku, dlouhé černé vlasy lemující oči se šarlatovými šmouhami v duhovkách. Energie, kterou Raffaele cítil během dražby, teď obklopovala toho neznámého ve vrstvách. *Oheň. Plameny. Ctižádost*. Raffaele se zarděl. Věděl, že by měl neznámého vybědnout, aby přistoupil blíž, aby se posadil na postel. Ale v tom okamžiku ho to ani nenapadlo.

Mladík pokročil kupředu. Když se zastavil před Raffaelem, založil ruce za zády a pokývl hlavou. Raffaele cítil, jak se energie znovu změnila, jak ho vábí, a neubrání se, aby neopětoval pohled neznámého. Raffaele se přinutil věnovat mladíkovi úsměv, který nacvičoval už léta.

Neznámý promluvil jako první. „Všiml sis mě v davu,“

řekl. „Viděl jsem, jak mě tvé oči sledovaly po místnosti. Proč?“

„Asi mě k vám něco přitahovalo,“ odpověděl Raffaele, sklopil zrak a cítil, jak mu opět hoří tváře. „Jak se jmenujete, pane?“

„Enzo Valenciano.“ Hlas neznámého byl tichý a hluboký, hedvábí halící ocel.

Raffaele k němu opět zvedl zrak. *Enzo Valenciano*. Není to jméno toho zavrženého kenettranského prince? Až teď, ve slabém světle komnaty, si Raffaele uvědomil, že se chlapcovy vlasy lesknou odstínem rudé tak tmavým, že vypadaly jako černé. Cejch.

Bývalý korunní princ.

„Vaše Výsosti?“ zašeptal Raffaele, tak vylekaný, že ho ani nenapadlo znovu se uklonit.

Mladý muž přikývl. „A obávám se, že nemám v úmyslu dnes v noci završit svůj debut.“

Scéna se rozplyne se zaklepáním na dveře. Raffaele a Enzo k nim současně pohlédnou a Raffaele dlouze vydechne a zasune tu vzpomínku hluboko do paměti, zatímco uklízí obvy. „Ano?“ zavolá.

„Raffaele?“ odpoví bázlivý hlas. „To jsem já.“

Zasune ruce do rukávů. „Pojď dál.“

Dveře se otevřou a dovnitř váhavě vstoupí Violetta. Její pohled se nejprve setká s Raffaelovým a pak přeskočí kENZovi, který tam sedí s lokty na kolenou. „Nerada ruším,“ řekne. „Raffaele, dole na pobřeží se děje něco zvláštního. Napadlo mě, že bys to možná měl vidět.“

Raffaele zasmušile naslouchá. Tak Violetta také vycítila

něco zlověstného. Dnes večer se zdá být bledá, její olivová pleť je jako popelavá, plné rty má sevřené do úzké linky, vlasy ukryté pod tamouranským turbanem. Vyhledala Dýky se svou mocí už skoro před rokem, sama od sebe. Trvalo jí týden, než našla slova, kterými pověděla Raffaelovi, co se stalo mezi ní a její sestrou, a další týden, než je v slzách poprosila, aby našli způsob, jak Adelině pomoci. Od té doby se drží po Raffaelově boku, spolupracuje s ním, když zkouší její vazby a učí ji, jak soustředit svou schopnost vycítit energii ostatních. Je dobrá studentka. *Fantastická* studentka.

Tolik mu připomíná Adelinu. Kdyby to Raffaele sám sobě dovolil, mohl by si představovat, že se dívá na mladší verzi královny Vlnozemí, než se k němu obrátila zády. To pomyšlení ho pokaždé rozesmutnilo. *To já mohu za to, co se z Adeliny stalo. Je to má vina, že je už příliš pozdě.*

Raffaele na Violettu kývne. „Za okamžik přijdu. Počkej na mě venku.“

Když se Violetta vrátí do chodby, dokončí obvazování Enzových paží a vyčerpaně si promne zátylek. Takhle strávil už příliš mnoho nocí v řadě, týdny, které se protáhly v měsíce, v marné snaze vyléčit Enzovy rány. Ale pokaždé, když se začaly hojit, se zase znovu zhoršily. „Pokus se usnout,“ řekne mu Raffaele.

Enzo neodpoví. Obličej má ztrhaný a bledý bolestí. Je tady a zároveň není.

Jak je to dlouho, co ho poprvé ztratili v aréně? Dva roky? Zdá se, že od chvíle, kdy Raffaele viděl svého prince naposledy skutečně naživu, kdy oheň v něm plál jasně a rudě, uplynula už celá věčnost. Nechce teď Enzovi způsobit další

utrpení tím, že by mu prozradil, jak moc jeho přítomnost – zpola ve skutečném světě, zpola v Podsvětí – ubližuje těm, kteří ho milují. Místo toho dojde Raffaele ke dveřím a tiše vyjde ven.

Noc je teplá, předzvěst léta ve Slunozemí, a v chodbě se stále drží denní teplo. Raffaele s Violettou mlčky kráčejí pod lucernami a procházejí světlem a stíny. U každých dveří cítí energii Dýk ubytovaných uvnitř. Michela, který se po Gemmině smrti uzavíral na celé dny v kuse do sebe, ztrácel se ve svých obrazech. Lucent, v jejíž komnatě je energie neklidná. Raffaele cítí, že je stále vzhůru, možná se dívá z okna své ložnice dolů na pobřeží. Lucentiny kosti jsou čím dál dutější a teď už neustále trpí bolestmi, takže je zatrpklá a popudlivá. Maeve se tam nějakou dobu zdržela, prosila Lucent, aby se s ní vrátila do Beldainu, dokonce se jí pokusila podplatit a rozkazovat jí, ale Lucent odmítla. Zůstane s Dýkami a bude bojovat po jejich boku až do posledního dechu. Po nějaké době byla Maeve nucena odvést své vojáky domů. Ale dopisy od beldainské královny stále přicházejí s dotazy na Lucentino zdraví. Někdy pošle i byliny a léky, ale zatím nic nezabralo. Raffaele ví, že nepomůže *nic*, protože Lucentinu nemoc způsobuje něco hluboko v její energii.

Poslední komnata dříve patřila Leovi, plešatému chlapci s mocí otrávit protivníka, kterého Raffaele před časem naverboval k Dýkám. Teď je ta komnata prázdná. Leo před měsícem zemřel. Doktor Raffaelovi pověděl, že to způsobil přetrvávající infekce na plicích. Ale Raffaele přemýšlí o další možné příčině – že se Leovo tělo obrátilo proti němu samému a otrávil ho zevnitř.

Jaká slabina se brzy projeví u něj?

„Slyšela jsem o Adelinině nejnovějším úspěchu,“ řekne Violetta, když konečně dojdou ke schodišti vedoucímu ven z paláce.

Raffaele pouze přikývne.

Violetta na něho kradmo pohlédne. „Myslíš si...?“

Jak moc se snaží. Raffaele cítí, jak se jeho srdce natahuje k ní, touží ji utěšit, ale on ji může jen vzít za ruku a dočasně ji uklidnit zataháním za struny jejího srdce. Zavrtí hlavou.

„Ale – slyšela jsem, že vyplácí občanům Dumoru štědré částky,“ řekne Violetta. „Je štědrejší, než by se dalo čekat. Třeba kdybychom našli způsob, jak...“

„Jí se už nedá pomoci,“ řekne Raffaele tiše. Tu odpověď jí dal už mnohokrát. Není si zcela jistý, zda jí sám věří, ale nesnel by vzbuzovat ve Violettě plané naděje. „Je mi líto. Musíme se soustředit na obranu Tamoury před Adelininým dalším tahem. Musíme se někde opevnit.“

Violetta se ohlédne k pobřeží a přikývne. „Samozřejmě,“ řekne, jako by přesvědčovala sama sebe.

Není jako ti ostatní. Má vazby na drahokamy, samozřejmě – se strachem, soucitem a radostí –, ale nemá žádné cejchy, které by stály za řeč. Její schopnost připravit ostatní o jejich energii ho zneklidňuje. A přesto se Raffaele nemůže ubránit pocitu jistého souznění, pramenícího z vědomí, že i ona *cítí* svět okolo sebe.

Té noci není vidět ani jeden ze tří měsíců; jen oblaka halící oblohu. Raffaele nabídne Violettě rámě, zatímco opatrně sestupují po kamenné cestě. V teplém větru je cítit energii bouře, z níž Raffaelovi naskočí husí kůže. Zatímco

obcházejí okraj sídla, objeví se před nimi pobřeží, pruh bílé pěny tříštící se do bílého prostoru.

Teď ucítí, co Violettu znepokojilo. Hned na pobřeží, kde je písek studený a mokrý, je ten pocit neuvěřitelně silný, jako by byly všechny struny na světě pevně napjaté. Vlny na něho šplíchaly cákance slané pěny. Noc je tak temná, že okolo sebe nemohou rozeznat žádné podrobnosti. Nedaleko se tyčí mohutné útesy, nic víc než pouhé obrysy. Raffaele na ně hledí a cítí strach. Ve vzduchu visí štiplavý zápach.

Něco není v pořádku.

„Je tady smrt,“ zašeptá Violetta a ruka na Raffaelově paži se jí chvěje. Když na ni pohlédne, všimne si, že má v očích ztrápený výraz, stejný jako pokaždé, když mluví o Adelině.

Raffaele se rozhlíží po obzoru. Ano, něco rozhodně není v pořádku, vzduch je nasycen nepřírozenou energií. Je jí tolik, že nepozná, odkud přichází. Jeho zrak spočine na tmavé skvrně v dálce. Chvilku na ni hledí.

Oblohu prořízne série blesků, klikatých stop vedoucích od mračen k hladině moře. Violetta sebou trhne, čeká na příchod hromu, ale žádný nezazní a z toho ticha se Raffaelovi zjeví chloupky na zátylku. Nakonec, po celé věčnosti, otřese zemí hluboké dunění. Přejede pohledem k vlnám rozbíjejícím se o pobřeží a znovu jím spočine na černé silu-etě útesu.

Blesk zazáří znovu. Tentokrát na okamžik osvětlí pobře-ží. Raffaele ucouvne před tím pohledem.

Ty černé obrysy vůbec nejsou útesy. Jsou to baliry, nej-méně deset, vyvržené na břeh a mrtvé.

Violettě vylétnou ruce k ústům. Raffaele se chvilku nedo-

káže pohnout. Mnoho námořníků vyprávělo příběhy o tom, kam baliry zmizí, než zemřou – někteří říkali, že plavou daleko do otevřeného oceánu, kde klesají níž a níž, až zmizí v hlubinách Podsvětí. Jiní tvrdili, že vyskočí z vody a letí výš a výš, dokud je nespojknou oblaka. Občas vyplavilo moře vybělené žebro. Ale nikdy neviděl mrtvou baliru na vlastní oči. Rozhodně ne takhle.

„Nepřibližuj se k nim,“ pošeptá Raffaele Violettě. Pach ve vzduchu je ještě štiplavější, když dojde blíž. Teď už jasně poznává hnijící maso. Když přistoupí k první baliře, natáhne k ní ruku. Zaváhá a pak položí prsty zlehka na její tělo.

Zvíře sebou trhne. Je to mládě a není ještě mrtvé.

Raffaelovi se sevře hrdlo a oči zalijí slzy. Ty tvory zabilo něco hrozného. Stále cítí tu jedovatou energii proudící jejich žilami, vnímá jejich slabost, zatímco se znovu chraplavě nadechne.

„Raffaele,“ zavolá Violetta. Když se ohlédne přes rameno, uvidí ji, jak se brodí vlnami rozbíjejícími se o pláž. Lem šatů má promočený a chvěje se jako list. *Zmiz odsud*, chce ji Raffaele varovat.

„Tohle mi připomíná Adelininu energii,“ řekne Violetta nakonec.

Raffaele udělá jeden váhavý krok k oceánu a pak druhý. Jde dál, dokud se mu sandály nezaboří do mokrého písku. Ostře se nadechne.

Voda je studená tak, jak ji ještě nikdy nezažil, studená jako *smrt*. Tisíce vláken ho tahají za nohy, když voda ustupuje, jako by každé mělo na sobě drobné háčky hledající nějakého živého tvora. Naskakuje mu z toho husí kůže

stejně jako ze shnilého ovoce plného červů. Oceán je plný jedu, hluboký, temný a odporný. Pod hladinou kypí vrstva energie, která je zuřivá a děsivá, taková, jakou jednou cítil v Adelině. Pomyslí na to, jak byl Enzo toho večera duchem nepřítomen, na ten vzdálený pohled v jeho zpola živých očích. Na to, jak se zdál být přitahován k oceánu. Raffaele zavzpomíná na bouři, jež zuřila té noci, kdy přivedli Enza zpátky z hlubin moře, kde končil svět živých a začínal svět mrtvých.

Vedle něho stojí strnulá Violetta a vlny se jí rozbíjejí o nohy.

Raffaele udělá ještě několik kroků do oceánu, až mu voda sahá do pasu. Studená voda ho ochromuje. Opět vzhledne tam, kde zuří tichá bouře, a po tvářích mu začnou stékat slzy.

Vskutku, připomíná to Adelininu energii. Jako strach a zuřivost. Je to energie z jiné říše, vlákna zpod povrchu země, z nesmrtelného světa, který neměl být nikdy narušen.

Něco otravuje svět.

I teď, po tolika desetiletích,
se nebojím ničeho tolik jako otevřeného oceánu v noci,
s temnotou rozkládající se kolem mě na všechny strany.

– *Deník Reda Harrakana*, přeložila Bianca Bercetto

Adelina Amouteru

 celý týden později mi v ráně na paži stále bolestivě tepe, když se příliš rychle pohnu. Zakrývá ji silná vrstva obvazů. Když zamířím dolů po rampě k estenzijskému přístavu, trhnu sebou a doufám, že se mi šrám znovu neotevřel.

Přístav dnes naplňuje zápach hniјících ryb. Nakrčím nos, když nás vojáci vedou k řadě kočárů čekajících na náš příchod. Vedle mě kráčí Sergio s rukou neustále položenou na jílci meče. Nakloní se ke mně. „Vaše Veličenstvo,“ řekne. Ten titul mu vyklouzne z úst zcela přirozeně, jako bych se pro trůn narodila. „Moji muži zajali několik poddaných obviněných z pokusu proniknout branou do paláce. Jsou teď v Inkviziční věži, ale já bych raději neriskoval.“

Pohlédnu na něho. „A s čím jsou tak nespokojení?“

„Vadí jim, že musejí odevzdat svou půdu cejchovaným. Vaše nové nařízení.“

„A co s těmi zajatci hodláte udělat?“

Sergio pokrčí rameny. Přitáhne si plášť těsněji kolem ramen a dlouze se napije vody z čutory. „Co budeš chtít. Ty jsi královna.“

Napadne mě, jestli mě vnímá jinak než Nočního krále Merroutasu. Ráda bych věřila, že mě Sergio respektuje více než jeho. Noční král byl slabý, nepřítel cejchovaných, opilec a hlupák. Platím Sergiovi mnohem víc, než mu platil on. Sergiovo brnění je zdobené zlatem, plášť upletený z toho nejlepšího, nejtěžšího hedvábí na světě, s vyšitými iniciálami výrobce.

Šepoty se rozesmějí. *Hlídej si záda, malá vlčice*, říkají. *Nepřátelé číhají na nečekaných místech*.

Tvrdohlavě, ale marně jejich slova zaháním. Sergio mi zůstane věrný stejně jako Magiano. Už jsem jim dala všechno, co kdy mohli chtít.

Ale ty jim nemůžeš dát všechno, co chtějí – vždycky budou chtít víc, než máš.

Připomenu si, abych si udělala další nápoj z bylin, jakmile se vrátím do paláce. V hlavě mi začíná bušit z jejich neustálého drmolení, které mi zní v hlavě celou cestu domů. „Nech je veřejně popravít,“ odpovím a snažím se přehlušit šepoty svým hlasem. „Pověsit, prosím. Víš, jaké pocity ve mně vyvolává upálení.“

Sergio jako obvykle ani nemrkne okem. Noční král mu nařizoval dělat mnohem horší věci. „Jako by se stalo, Vaše Veličenstvo.“ Počká, až nastoupím do kočáru, a pak skloní obličej k mému. „Až přijedeš do paláce, zastav se v kobkách,“ řekne.

„Proč?“ zeptám se.

Sergiovi přelétne po tváři stín pochybností. „Žalářník mi vzkázal, že s Terenem není něco v pořádku.“

Po zádech mi přeběhne mráz. Sergiovi se nikdy nelíbilo, že navštěvuji Terena v kobce – proto je tak překvapivé, že mi řekl, že bych tam teď měla zajít. Šepoty okamžitě přispěchají s absurdními myšlenkami. *Chce, abys navštívila Terena, protože si přeje tvoji smrt. Všichni chtějí tvou smrt, Adelino, dokonce i přítel jako Sergio. Chce tě tam vylákat, aby ti Teren podřízl hrdlo. Zachechtají se a já jim na okamžik skutečně uvěřím. Zadržím dech a přinutím se myslet na něco jiného.*

Ať se Terenovi stalo cokoliv, musí to být vážné, když Sergio chce, abych ho navštívila. To je všechno.

„Pošlu kočáry zadní branou,“ řeknu.

„A měla bys jet do paláce jinou cestou. Nějakou nenápadnější.“

Zamračím se. Nemám v úmyslu plížit se zadními uličkami jenom proto, že několik hlupáků napadlo zaútočit na mé brány. „Ne,“ odpovím. „Tohle jsme už probrali. Pojedu po hlavní cestě a lidé mě v mém kočáru *uvidí*. Nebude jim vládnout zbabělá královna.“

Sergio si podrážděně odfrkne, ale nehádá se. Jen se znovu ukloní. „Jak si přeješ.“ Pak odjede do čela průvodu.

Vyhlédnu z okénka v naději, že spatřím Magiana. Měl by jet za mnou, ale není tam. Dívám se dál, zatímco sebou můj kočár trhne kupředu a postupně necháme přístav za sebou.

Ode dne, kdy jsem vstoupila do Estenzie, uplynulo už několik měsíců. Je časné jaro, a jak jedeme, všimnu si nejprve povědomých věcí – květin v truhlících na oknech,

vinné révy hustě obrůstající zdi domů v úzkých uličkách, mostů klenoucích se přes kanály plných lidí.

Pak postřehnu změny. *Mé* změny. Cejchovaní, kterým se už neříká *malfetta*, vlastní domy a obchody. Ostatní jim uhýbají z cesty, když procházejí davem. Vidím dva Inkvizitory, jak vlečou necejchovaného člověka přes náměstí, zatímco se brání a křičí. V jiné ulici obklopí skupinka cejchovaných dětí jedno necejchované a kamenují ho, až s křikem padne na zem. Inkvizitoři stojící opodál jim v tom nebrání a já také s nezájmem odvrátím zrak. Kolik kamenů hodili lidé na mě, když jsem byla dítě, kolik cejchovaných dětí upálili v ulicích? Je ironické vidět ty bíle oděné vojáky, kterých jsem se dříve tolik bála, jak teď poslouchají každý můj rozkaz.

Zahneme do vedlejší ulice a kočár se s trhnutím zastaví. Před námi slyším křičet skupinu lidí, jejichž hlasy se blíží ke kočáru. Protestující. Moje energie vzkyplí.

Zvenčí k nám dolehne povědomý hlas. Hned nato něco se zaduněním dopadne na střechu kočáru. Vykloním se z okna a pohlédnu nahoru – právě když se jeden protestující rozběhne úzkou uličkou ke mně.

Okamžitě se na střeše kočáru objeví Magianova hlava. Nemám tušení, jak se tam dostal, ale dojde mi, že to byl on, co tam přistálo. Vrhne na mě rychlý pohled a pak obrátí pozornost k davu. V jedné ruce sevře nůž a seskočí z kočáru přímo před prvního protestujícího, takže se postaví mezi mě a dav.

„Myslím, že ses vydal špatným směrem,“ řekne mu Magiano a věnuje mu nebezpečný úsměv.

Protestující při pohledu na Magianovu dýku na okamžik zaváhá. Potom přimhouří oči a ukáže na mě prstem. „Chce nás vyhladovět k smrti!“ křikne. „Tenhle *démon, malfetto*, falešná královna!“

Soustředím svou pozornost na protestujícího a jeho hlas zakolísá při pohledu na mou tvář. Pak se na něho usměju, sáhnu po vláknech jeho energie a začnu je splétat.

Pálení na rukou a nohou, pocit, který se změní v oheň. Podíváš se dolů, a co vidíš? Pavouky, škorpiony, zrůdy s hubenýma nohama, které ti lezou a plazí se po celém těle. Je jich tolik, že už ani nevidíš kůži.

Muž se podívá dolů na sebe. Otevře ústa v němém výkřiku a zapotácí se dozadu.

Valí se ti do úst a do očí. Sežerou tě zaživa, zevnitř.

„A teď mi to zopakuj,“ řeknu, když konečně najde hlas a rozkřičí se. „Co jsi říkal?“

Muž se zhrouť na zem. Jeho řev naplní vzduch. Ostatní protestující za ním strnou při pohledu na jeho svíjející se tělo. Splétám dál, znovu a znovu iluzi posiluji, dokud muž v mukách neomdlí. Pak se moji Inkvizitoři – vlající bílé pláště, tasené meče – sesypou na ostatní a srazí ty, které chytí, na zem. Před námi zahlédnu Sergiův těžký plášť a zachmuřený obličej, jak vztekle křičí rozkazy na své muže.

Teď s ním můžeš skoncovat, ječí šepoty a pobízejí mě, abych pohlédla na muže, na něhož jsem zaútočila. No tak, udělej to, tolik to chceš. Škodolibě tančí vzduchem okolo mě a jejich hlasy se mísí do jednoho víru. Zavřu oči, jak se mi z toho hluku náhle zatočí hlava, a moje chvilková slabost jen zesílí jejich křik. Chceš to, ty víš, že to chceš. Paže mi

zali je studený pot. Ne, je to příliš brzy po tom, co jsem zabíjela v Dumoru. Ode dne, kdy jsem vzala Dantovi život v té úzké uličce, jsem se naučila, že čím víc zabím, tím víc mé iluze rostou a vymykají se mé kontrole, zatímco se sytí silou hrůzy umírajícího. Vím, že kdybych teď vzala další život, celou noc bych se topila ve svých nočních můrách a bezmocně bych drápala do zdi svých vlastních iluzí.

Měla jsem se řídit Sergiovým varováním.

„Adelino,“ zavolá na mě Magiano. Stojí nad omdlelým mužem s dýkou v ruce a tázavě na mě hledí.

„Ať ho odtáhnou z ulice,“ přikážu. Můj hlas je slabý a chraptivý. „A odvedou ho do Inkviziční věže.“

Magiano nezaváhá. Odtáhne protestujícího ke straně ulice, z cesty kočáru, a pak zamává rukou na dva nejbližší Inkvizitory. „Slyšeli jste královnu,“ zavolá. Když mímí mé okno, zaslechnu, jak zamumlá něco k jednomu z Inkvizitorů za mým kočárem. „Dávejte větší pozor na naši cestu,“ řekne, „nebo se postarám, abyste byli všichni souzeni za zradu.“

Co když někteří z mých vlastních mužů začínají také polevovat v plnění svých povinností? Co když si přejí mou smrt? Obrátím se zády ke scéně venku, abych nedala najevo ani náznak nejistoty, která by je povzbudila.

„Tak je to lepší,“ dolétne opět Magianův hlas zvenčí a okamžik nato proskočí Magiano oknem a posadí se vedle mě v kočáru. S sebou přinese vůni větru. „Nepamatuju si, že by k protestům docházelo tak často,“ dodá. Jeho tón je lehkovážný, ale já už vím, že takhle mluví, když mu něco dělá starosti.

Tisknu se bokem k němu a přistihnu se, že doufám, že

tady se mnou zůstane po zbytek cesty. „Až dorazíme do paláce,“ řeknu tiše, „nech ty Inkvizitory předvést do věže k výslechu. Nechci ve své blízkosti krysu, která proti mně kuje pikle.“

Magiano si mě pozorně prohlédne. „Nebude možné pochytat všechny krysy, má drahá,“ řekne. Jeho ruka přejeđe po mojím. „Dříve nebo později se jedna protáhne škvírou. Musíš být opatrnější.“

To je ale směšná rada. Třeba je ta krysa on. Šepoty se rozplynou v smíchu.

„Už brzy,“ odpovím, „nebudeme muset používat násilí, abychom prosadili svou vůli. Lidem nakonec dojde, že cejchovaní jsou teď tady a že zůstanou u moci. Pak můžeme žít v míru.“

„V míru,“ zopakuje Magiano stále tím lehkovážným tónem. Vyskočí nahoru a dřepne si na sedadlo. „No jistě.“

Zvednu na něho obočí. „Nikdo tě samozřejmě nenutí zůstat tady, v mých službách. Můžeš přijít a odejít, jak je libo. Jsi přece Vyvolený. Největší z lidí.“

Magiano se zamračí. „Ne,“ souhlasí. „Nikdo mě nenutí zůstat.“

V jeho slovech je pohřbena další emoce. Začervenám se. Už se chystám něco dodat, ale on se zdvořile ukloní a znovu proskočí oknem. „Šťastnou cestu, Vaše Veličenstvo,“ zavolá. „Budu v lázních smývat prach z cesty.“

Jsem v pokušení vystoupit z kočáru s ním a nechat ho, aby nás vzal do lázní oba – místo toho se však zhrouťím zpátky na sedadlo. Cítím teď svírání v hrudi, kterého se musím zbavit. Vyhledám Magiana později, omluvím se mu,